

«Γιατί φωνάζατε την ώρα του μαθήματος;» με ρώτησε ένας από τους δασκάλους που στη δική μου τάξη δίδασκε Ιστορία. Διστακτικά του απάντησα: «Δεν φωνάζαμε, αλλά τραγουδούσαμε».

Πρέπει να πω πως αυτή η ερώτηση με έφερε σε δύσκολη θέση. Όλοι οι καθηγητές εκτός από τον φιλόλογο που ήρθε στην αρχή της χρονιάς και μας έκανε Γλώσσα, αυτόν που μας είχε βάλει να τραγουδήσουμε και να χορέψουμε, ήταν αυστηροί και μας τιμωρούσαν πολύ συχνά. Δεν τολμούσαμε να ρωτήσουμε τίποτα, μήπως και ήταν λάθος. Όταν σηκωνόμαστε στον πίνακα για να λύσουμε μια άσκηση, τρέμαμε από τον φόβο και μας κόβονταν τα χόνατα. Δεν θα αναφέρω τι παθαίναμε αν λέγαμε καμία εξυπνάδα. Δυο-τρία χτυπήματα με την βέργα ήταν το λιγότερο.

Ο δάσκαλος που με είχε ρωτήσει με μία μικρή έκπληξη στο πρόσωπό του απόρησε από την απάντησή μου: «Και δεν σας είπε τίποτα ο δάσκαλός σας;». Εγώ πήρα το θάρρος και του απάντησα: «Ο καθηγητής μάς παρότρυνε να τραγουδήσουμε και να χορέψουμε. Ξέρετε, κάνει το μάθημα με έναν κάπως διαφορετικό τρόπο». Ο καθηγητής της Ιστορίας σκέφτηκε για λίγο και μετά είπε: «Αν και μου φαίνεται περίεργο, μπορείς να μου εξηγήσεις πώς ακριβώς διεξάγεται το μάθημά σας;».

Προσπάθησα να θυμηθώ το μάθημα εκείνης της ημέρας. Ήταν η ημέρα που αρχίζαμε να μελετάμε την ενότητα που αφορούσε τα δημοτικά τραγούδια. Ο καινούριος φιλόλογος αγαπούσε πάρα πολύ την παράδοση του τόπου μας και, όταν φτάσαμε σε αυτό το μάθημα, μας έβαζε τραγούδια, τραγουδούσε ο ίδιος και μας είπε και εμάς να τραγουδήσουμε. Εγώ στην αρχή ντρεπόμουν λίγο, αλλά παίρνοντας παράδειγμα και από την υπόλοιπη τάξη άρχισα και εγώ να τραγουδώ σιγά. Μετά από λίγο, κάποιοι μαθητές, από τους πιο τολμηρούς, άρχισαν να χορεύουν και μέσα σε λίγα λεπτά όλη η τάξη

είχε μπει στο πνεύμα και γλεντούσε. Όλο αυτό τελείωσε με ένα βροντερό χειροκρότημα.

Συλλογίστηκα όλα αυτά και μετά από λίγη ώρα είπα: «Όλα όσα κάναμε στο μάθημα είχαν μέσα τους κομμάτια από την παράδοσή μας και, παράλληλα, όλα γίνονταν διαδραστικά. Μαθαίναμε το μάθημα μέσα από δημιουργικές εργασίες και πολλές φορές υπήρχε διάλογος ανάμεσα σε εμάς και τον καθηγητή». Τότε ο δάσκαλος της Ιστορίας με ρώτησε: «Θέλω να φανείς ειλικρινής και να μου πεις ποιος τρόπος διδασκαλίας αρέσει σε εσάς, τους μαθητές».

Ακολούθησε μεγάλη παύση. Φοβόμουν να πω πως δεν προτιμούσα το δικό του μάθημα. Από την άλλη, ο καθηγητής των Ελληνικών ήταν ο αγαπημένος μου αλλά και όλων των παιδιών. Τον είχαμε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή που ήρθε στο σχολείο.

Τελικά είπα: «Όλοι οι μαθητές προτιμούν το σύστημα που εφαρμόζει αυτός ο καθηγητής. Κατά τη διάρκεια του μαθήματός του νιώθουμε την ώρα να περνά ευχάριστα και, με όλο το θάρρος, πιστεύω πως αυτή η μέθοδος είναι και η πιο αποδοτική, καθώς κανένας μαθητής δεν έχει ξεχάσει αυτά που ειπώθηκαν στο μάθημά του σε αντίθεση με πολλά άλλα μαθήματα».

Ο καθηγητής της Ιστορίας δεν είπε τίποτε άλλο. Μόνο πήρε μία θυμωμένη έκφραση και απομακρύνθηκε στον διάδρομο με βαριά και γρήγορα βήματα.

B. K.